

De Strijdbijl

PARTNER INCESTPLEGER STRAFFEN?

Mee discussiëren
over deze kwestie?
Ga dan naar www.opzij.nl

Partners van incestplegers mogen niet zwijgen, vindt het openbaar ministerie van Lelystad. De officier van justitie vervolgt de vrouw van een veroordeelde incestpleger die wist van het seksueel misbruik van haar drie kleindochters, maar geen actie ondernam. Is dat een goede zaak?

JA

GABI VAN DRIEM

Advocaat gespecialiseerd in vrouwenzaken, oprichtster van het eerste feministische advocatenkantoor in Nederland

'Vrouwen die weten van het misbruik door hun partner en toch geen aangifte doen, moeten vervolgd worden. Al 25 jaar verdedig ik als advocaat veel slachtoffers van incest. Zij vinden hun moeder altijd medeschuldig. Ik wil niet alle moeders beschuldigen, maar de meerderheid had van het misbruik kunnen weten. Er zijn altijd signalen, bijvoorbeeld dat een partner weinig seks met haar wil of juist overseks is. Alleen van moeders die zelf getraumatiseerd zijn door seksueel misbruik kan ik me voorstellen dat zij hun kop in het zand steken. Andere moeders en oma's hebben geen excuus om geen aangifte te doen. Angst voor armoede na de scheiding vind ik een egoïstisch argument. Dat het zo zielig is dat de kinderen die niet worden misbruikt hun vader verliezen, vind ik niet opwegen tegen het leed dat de misbruikte meisjes wordt aangedaan. Ik geloof ook niet dat slachtoffers een stigma oplopen als de zaak voor de rechter komt, want ze hoeven niet in een openbare zitting te verschijnen. Angst voor represailles is ook onterecht, want als moeder of oma getuigt, is de kans erg groot dat haar man wordt gestraft. Bovendien wijst de praktijk uit dat zo'n man zich koester houdt naarmate zijn vrouw zich weerbaarder opstelt.

De enige angst die ik me kan voorstellen is dat de kinderen uit huis worden geplaatst als het misbruik te lang heeft voortgeduurd. Dat pleit er alleen maar voor om dus snel aangifte te doen.

Dat vrouwen misbruik van hun kinderen laten voortbestaan, is net zo iets vreemds als dat zij bij een misbruikende partner blijven. Uit onderzoek blijkt dat er een prikkel van buiten moet komen waardoor de knop omgaat. Juridische vervolging kan daar een rol in spelen. Dat vrouwen anders zelf de pineut zijn, kan ze over de streep helpen hun partner aan te geven.'

NEE

JOSÉ RIJNAARTS

Auteur van *Dochters van Lot* (1987), het eerste Nederlandse boek over incest. Ze publiceert geregeld over dit onderwerp, onder meer in *Opzij*

'In deze zaak gaat het om een oma. Als zij niet eens de ouders van haar kleindochters heeft gewaarschuwd, is dat kwalijk. Toch vind ik niet dat zij vervolgd moet worden. Zij zit in een moeilijke situatie omdat ze bij aangifte haar man zou verliezen en daarmee waarschijnlijk ook een deel van haar inkomsten. Maar ik heb er vooral moeite mee omdat dit een precedent zou scheppen voor het vervolgen van moeders van incestslachtoffers. Die zitten in een nog lastiger parket, omdat zij bij aangifte ook de niet-misbruikte kinderen hun vader ontnemen.

Bovendien zijn moeders niet altijd even duidelijk op de hoogte van de incest. Vaak vermoeden ze wel iets, maar ze vangen ook graag signalen op dat het niet waar is. Als een misbruikt kind haar moeder al in vertrouwen neemt, zal die moeder meestal eerst met haar man gaan praten. Hij zal beloven het niet meer te doen. Vaak zal hij daarna wel doorgaan, maar nog voorzichtiger, en zal hij het kind dwingen te zwijgen. De moeder kan dan concluderen dat het niet meer gebeurt. Of ze weet wel dat het misbruik doorgaat, maar ze doet geen aangifte uit angst voor de gevolgen. Behalve voor aantasting van het gezinsleven en armoede kan ze bang zijn dat het misbruikte kind een stigma krijgt, of dat het bewijs niet rond komt zodat de vader het misbruikte kind mag blijven zien. Als haar man gewelddadig is, kan ze ook represailles vrezen. In dat geval zou ze een anonieme melding kunnen doen, maar alleen als de andere argumenten geen rol spelen.

Sommige vrouwen proberen eerst binnenshuis een oplossing te vinden en doen, als dat niet lukt, na een tijdje aangifte. Dat zullen zij niet meer durven doen als ze het risico lopen zelf vervolgd te worden omdat ze hun partner niet meteen hebben aangegeven.'